

האווזה מהעיר

אילקה באייר

בכפר קטן לא רחוק מעיר גדולה היה משק איכרים קטן. בחצר המשק חיו ביחד כל מיני חיות. היו שם תרנגולות ותרנגול גדול וגאה, היו שני חזירים, פרה ושור, חתול, כלב וגם להקת אווזים. כולם חיו בשלום אלה עם אלה והיו מרוצים מחייהם המשותפים בחצר. יום אחד האיכר הביא אווזה חדשה לחצר. הוא קיבל אותה בעיר. האווזה חיה עד עכשיו בדירה של גברת אחת, אבל זו נאלצה לעזוב את העיר ומסרה את האווזה לבעל המשק. הדבר לא מצא חן בעיניה של האווזה והיא געגעה והתלוננה, אבל לבעל המשק לא היה איכפת. הוא שם אותה באמצע חצר ואמר "זה הבית החדש שלך עכשיו"

והלך.

האווזה הייתה יהירה מאוד. היא עמדה שם עם המקור מורם גבוה, כאילו רצתה להסתכל על כל הסביבה מלמעלה. לא עבר זמן רב כשבאו אליה האווזים האחרים והזמינו אותה להצטרף ללהקה. האווזה הזקנה שביניהם בירכה אותה יפה והזמינה אותה לנקר ביחד מהגרעינים הפזורים בחצר, כי הרי על בטן מלאה הכל נראה יפה יותר.

האווזה החדשה זעמה ואמרה "האם עלי לנקר גרעינים מאדמת החצר המזוהמת? אווזי העיר לא נוהגים כך." האווזים האחרים לא הבינו. הן עמדו סביב ונקרו גרעינים כפי שעשו תמיד. ואז באו התרנגולות אל האווזה העירונית. גם הן וגם התרנגול הזמינו אותה יחד לנקר גרעינים ואמרו שאולי היא תמצא אפילו תולעת טעימה. אבל

השיבה "לאכול מקערת כלב? לא. כך
לא אוכלים אוזי העיר." הכלב והחתול
עזבו אותה והאווזה החדשה נשארה
בחצר לגמרי לבדה. היא עמדה באמצע
החצר, יהירה עם ראשה מורם.
לפנות ערב באו אליה שוב חיות החצר
להזמין אותה אליהם לסככה והאווזה
הגדולה והזקנה ביותר אמרה "את
בוודאי רעבה? מה עושה אווזת העיר
כשהיא רעבה?"
"לאווזת העיר מגישים אוכל על צלחת
והיא אוכלת על שולחן מיוחד שלה,
מכוסה במפה."
ואז כל החיות התחילו לצחוק כי עוד
אף פעם לא שמעו שטויות כאלה.
אווזה שחושבת את עצמה לבן-אדם.
זה מצחיק מדי.
כל החיות הלכו עכשיו לסככה כי הלילה
התקרר ונעשה קר מאוד. גם האווזה
החדשה הייתה כבר עייפה מאוד

האווזה ענתה "מה? לתפוס תולעים?
דבר כזה לא עושים אווזי העיר."
באו אליה גם החזירים. הם נחרו
בידידות והציעו לה לאכול יחד אתם
מהשוקת שלהם ואולי אפילו לקחת
טבילת בוץ נעימה. האווזה בקושי
התאפקה מלזעוק. רק ענתה ביהירות
"לאכול משוקת חזירים? משהו כזה לא
עושים אווזי העיר." החזירים חזרו
לשוקת שלהם בלי האווזה.
באה אליה גם הפרה ואפילו השור. הם
הציעו לה לצאת אתם למרעה ולנגוס
קצת מהדשא והעשב הטרי. אך אווזת
העיר ענתה שוב "האם עלי לאכול
עשבים לא רחוצים? אווזי העיר לא
נוהגים כך."
והפרה והשור עזבו אותה והלכו
למרעה בלעדיה.
בסוף באו הכלב והחתול והציעו לה
לאכול מהקערות שלהם. ושוב האווזה

חברים שיכולים לעזור ולכן קל יהיה לתפוס ולאכול אותך" והשועל התכונן כבר לקפיצה כשפתאום מהסככה פרצו כל חיות החצר והקימה רעש ומהומה אדירה. הם לא נרדמו כי דאגו מאוד לאווזזה החדשה ולכן שמעו את הכל. הרעש העיר גם את האיכר שיצא מיד וגירש את השועל בירי מהרובה. השועל לא התכונן לכך ורץ מהר חזרה ליער.

"הוא לא יחזור כבר כל כך מהר" אמרה האווזזה הזקנה "ואנחנו עדיין מזמינים אותך אלינו. אבל תבטיחי לנו לא להיות כבר כל כך יהירה."

אווזת העיר הבטיחה זאת בלב שלם ומאז נעשתה לאווזת החצר כמו כל האחרות. ואפילו נהנתה מכך.

וקפאה מקור ונוסף לכך הייתה גם רעבה כי דחתה כל ההזמנות של חיות החצר. היא ישבה עכשיו באמצע החצר ורעדה כולה, חלקית מהקור, חלקית מפחד כי בחוץ היה חשוך והיא לא הייתה רגילה לשבת בחוץ בחושך. מהר מאוד גם הבינה שהפחד שלה מבוסס למדי כי בחצר נשמעו רעשים מוזרים. היא התחילה לקרוא לכוון הרעשים "הללו! האם מישהו כאן?" ובאמת מהר מאוד באה התשובה "כן, מישהו כאן. מותר לי להציג את עצמי? אני השועל." ומהחושך יצאה השועל אליה לחצר.

האווזזה הרגישה כאילו ברק פגע בה ובקושי העזה לנשום. כמה טוב היה אילו יכלה להיות עכשיו עם כל החיות האחרות בתוך הסככה!

השועל אמר בשקט "שמתי לב עליך במשך כל היום. לאווזזה יהירה כמוך אין